

та, когато е станало раждането, се нарича *животно-двойникъ* (tona puguati). Това животно е бждещият покровител на детето. Животът и здравето на последното (детето) ще стои въ зависимост отъ животното покровител (животното-двойникъ). Щомъ детето почне да подрасва, родителитъ му трѣбва да хванатъ такова животно и да го държатъ у дома. За това животно се полагатъ не по-малко грижи, отколкото за самото дете. Нѣма съмнение, че тъй грижливо гледаното животно привиква съ човѣка — то се опитомява.

Отглеждането на подобни свещени животни съществува у много днешни племена. Нѣма съмнение, че такива обичаи сж съществували още преди хиляди години, когато човѣчеството се е намирало въ първобитно състояние.

Може да се допустне, че още въ дълбока древность човѣкътъ, като полагалъ грижи за такива животни, въ продължение на редъ поколѣния се създали екземпляри, които, макаръ поставени въ неволя, почватъ да се размножаватъ, като по този начинъ се появяватъ отначало *свещени стада*, които водятъ по-късно къмъ истинското скотовъдство, което ще даде по-други облаги на хората. Произходътъ на скотовъдството по този пжтъ би ни изяснило до голѣма степенъ съществуващитъ днесъ обичаи въ полудивитъ племена, за които по-горе споменахме, а именно:

Голѣмата почитъ къмъ *свещената крава*, въздържането да се употребява месото и млѣкото на домашния добитѣкъ и пр. и пр.

И така виждаме, че човѣкътъ се е сближилъ съ нѣкои отъ дивитъ животни по разни пжтища и по разни съображения, докато най-последно идва мисълта да се използватъ тия животни за практически нужди. Така се поставя началото на практическото скотовъдство. Колкото се отнася до Европа, включително и България, това скотовъдство вече съществува презъ младокамен